

Borgernes input om plejehjem i Mariagerfjord

Anna-Marie Nis Bonderup:

Syntes det er opsigtsvækkende at der kun er en personale til så mange demensramte borgere om natten, der kan jo nemt være flere der har brug for hjælp på tiden. Det virker meget utrygt. På Skovgården mangler helt klart også flere pladser til aflastning for de hjemmeboende med demens. Det bør være en mulighed for os pårørende at kunne få aflastning ved vores behov, ikke kun når der ringes der er en ledig plads, da det ikke nødvendigvis er når vi er ved at kvæles.

Sonja Mortensen:

Jeg er pårørende til min mand på kommunens demensplejehjem med indflytning d. 15/5 2021. Den første tid blev kaotisk. Han gik gentagne gange fra hjemmet. Endte på psykofarmika. (hvilket han nu er ude af)

Jeg oplevede personalet som frustredrede, og ikke havde tid til at yde den nærvær og omsorg han havde brug for. De gjorde helt sikkert det de kunne inden for rammerne.

I dag er det sådan, at nærvær og omsorg får han primært fra os som de nære pårørende. De har ikke formået at møde ham der hvor han er i livet. Han kan mange ting selv, men skal i høj grad guides. Jeg har gjort opmærksom på flere situationer hvor der er behov for at de hjælper ham. Det gør de så også når jeg har påpeget det.

De gjorde fra starten af, meget ud af at fortælle, at jeg jo skulle være klar over, at dette var et Demens plejehjem. I dag må jeg nok stille det modsatte spørgsmål, om de er klar over at min mand er dement.

Jeg oplever et personale der går i forsvarsposition, og prøver at undertrykke deres vrede, når jeg stiller spørgsmål.

Et personale, der skynder sig at sige: spørg ikke mig, jeg kender ikke afdelingen, eller jeg er kun afløser, eller vikar, det må du henvende dig til andre om.

I en aften vagt kan man opleve at ud af seks styk personale er der fem sygemeldinger. Så siger det jo sig selv at der kun kan ydes det basale til beboerne.

Ja eksemplerne er mange. Jeg vælger mine kampe med omhu nu.

Jeg ønsker en god og konstruktiv dialog, Er i stand til at sige pyt, og være large. For jeg er så meget klar over at det er rammerne for forholdene på plejehjemmet der halter.

Jeg tror grundlæggende på at de vil det bedste for min mand, og jeg oplever heldigvis også at der er mange der er dedikerede og yder det de kan.

Men ja, vi må i den grad forholde vores politikere til hvordan man nu og i fremtiden takler et stigende behov for pleje og omsorg for mennesker med Demens. Herunder også det at være pårørende.